

ปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ¹

Problems on the Use of Chinese Endocentric Phrases Encountered
by Chinese Major Students at Thaksin University

สุธาสินี พรหมแดน² และพวงผกา สิทธิจันทร์³

Suthasini Phromdaen⁴ and Puangpaka Sitthichan⁵

(Received: 19 May 2020; Revised: 16 August 2020; Accepted: 28 October 2020)

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มนิสิตจำนวน 72 คน และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบจำนวน 4 ชุด นำเสนอด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เกิดจากการใช้วลีต่างระดับของนิสิตมีทั้งหมด 4 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรกคือปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中) ลักษณะที่สองคือปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายนาม (定+中) ลักษณะที่สามคือปัญหาด้านการใช้ตัวช่วย (的 และ 地) และลักษณะสุดท้ายคือปัญหาด้านการใช้คำศัพท์ผิด พบว่าแบบทดสอบที่ 1 – 3 มีข้อผิดพลาดด้านการใช้วลีต่างระดับประเภทบทขยายกริยา (状+中) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.8 58.3 และ 79.1 ตามลำดับ ในขณะที่แบบทดสอบที่ 4 พบข้อผิดพลาดด้านการใช้วลีต่างระดับประเภทบทขยายนาม (定+中) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.1 ปัญหาที่พบมีสาเหตุมาจากปัจจัย 3 ประการ ได้แก่ 1) อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลกระทบต่อโครงสร้างวลีต่างระดับในภาษาจีน 2) การไม่เข้าใจหลักการใช้ตัวช่วย (的 และ 地) ที่เชื่อมระหว่างคำขยายกับคำหลัก และ 3) ปัญหาคลังคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนมีจำกัด

คำสำคัญ: วลีต่างระดับในภาษาจีน นิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ

¹ บทความนี้มาจากการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2/2560” ได้รับทุนวิจัยได้จากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ประเทศไทย

² ดร. ประจำหลักสูตรภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

³ ดร. ประจำหลักสูตรภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

⁴ Dr., Chinese Language Major, Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University

⁵ Dr., Chinese Language Major, Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University

Abstract

This research article aimed at investigating problems on the use of endocentric phrases encountered by Chinese major students at Thaksin University. In this study, four tests were used to collect the data from 72 Chinese major students. Such data was analyzed by using a descriptive analysis. The results showed that the problems on the use of the endocentric phrases encountered by the students could be categorized into the following 4 aspects: the phrases modifying verbs (状+中), the phrases modifying nouns (定+中), indicators (的 and 地), and wrong word choice. The analysis of the data taken from the 1st, the 2nd, and the 3rd tests revealed that the most common errors identified were on the use of the phrases modifying verbs (状+中), with 70.8%, 58.3%, and 79.1% in each test respectively. In the 4th test, the most common errors identified were on the use of the phrases modifying nouns (定+中) which was 93.1%. It was found that such problems were caused by 1) the participants' mother-tongue interferences which influenced the Chinese endocentric phrases, 2) their lack of understanding on the use of the indicators (的 and 地), and their limited knowledge of Chinese vocabulary.

Keywords: Chinese endocentric phrases, Chinese Major students, Thaksin University

บทนำ

ไวยากรณ์ภาษาจีนกับภาษาไทยมีหลายประการที่เหมือนกัน สืบเนื่องจากการเรียงคำในโครงสร้างหลักของประโยค เช่น ประธาน + กริยา + กรรม ซึ่งส่งผลดีให้แก่ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีน แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศย่อมมีลักษณะเฉพาะบางอย่างที่แตกต่างไปจากภาษาไทย ในฐานะที่ผู้เขียนได้สอนภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า ผู้เรียนมักเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนที่แตกต่างกันไป เช่น ปัญหาการเรียงบทชยายนาม และบทชยายกริยา กล่าวคือ ปัญหาในการเรียงลำดับบทชยายนาม (定+中) และบทชยายกริยา (状+中) พบว่า ผู้เรียนเกิดความสับสนระหว่างโครงสร้างภาษาจีนกับภาษาไทยที่มีการลำดับคำที่แตกต่างกัน โดยคำหลักของภาษาไทยในโครงสร้างวลีต่างระดับวางอยู่ในตำแหน่งหน้า ส่วนคำชยายวางอยู่ในตำแหน่งหลัง และคำกริยาวางอยู่ในตำแหน่งหน้า ส่วนคำชยายคำกริยาวางอยู่ในตำแหน่งหลัง ซึ่งการใช้วลีต่างระดับในการเขียนภาษาไทยนี้มีการลำดับคำที่ตรงกันข้ามกับโครงสร้างวลีต่างระดับในภาษาจีนโดยสิ้นเชิง นั่นคือ คำหลักของภาษาจีนในโครงสร้างวลีต่างระดับวางอยู่ในตำแหน่งหลัง ส่วนคำชยายวางอยู่ในตำแหน่งหน้า และคำกริยาของภาษาจีนในโครงสร้างวลีต่างระดับวางอยู่ในตำแหน่งหลัง ส่วนคำชยายคำกริยาวางอยู่ในตำแหน่งหน้า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

วลีต่างระดับในภาษาไทย	กล่อง + กระดาษ (คำหลัก + คำขยายนาม)
วลีต่างระดับในภาษาจีน	纸 + 箱 (คำขยายนาม + คำหลัก)
วลีต่างระดับในภาษาไทย	หัวเราะ อย่าง มีความสุข (คำกริยา + คำขยายคำกริยา)
วลีต่างระดับในภาษาจีน	快乐 + 地 + 笑 (คำขยายคำกริยา + 地 + คำกริยา)

ทั้งนี้การวางตำแหน่งคำหลักและคำขยายสลับกันทำให้เกิดความสับสนได้ เช่น 箱 + 纸 (คำหลัก + คำขยายนาม) แปลว่า กระดาษกล่อง ซึ่งน่าจะเกิดจากผู้เรียนได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่เข้ามาแทรกแซงในการเรียนภาษาจีน ทำให้การเรียนการสอนในภาษาจีนของผู้เรียนเกิดความผิดพลาดได้บ่อยครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Lado (1957, p.11) ได้พูดถึงการเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ พบว่า ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศเจอทั้งส่วนที่ง่ายและส่วนที่ยาก งานวิจัยนี้วิเคราะห์ผ่านทฤษฎีการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา Contrastive Analysis (CA) ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์และพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไป ส่วนใหญ่เป็นการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างสองภาษา สามารถเปรียบเทียบได้ตั้งแต่เรื่องระบบเสียง (Phoneme) หน่วยคำ (Morpheme) ประโยค (Sentence) คำศัพท์ (Vocabulary) วัฒนธรรมทางด้านภาษา (Culture) รวมทั้งความคิด (Concept) ตลอดจนสิ่งที่กำหนดความคิด (Condition) ระหว่างภาษาที่เปรียบเทียบเพื่อนำลักษณะแตกต่างที่ได้จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบมาปรับปรุงและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

นอกจากนี้ ตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ของ Norrish (1987, p. 7) และ Cunningsworth (1987, p. 7) ได้กล่าวถึง “ความคลาดเคลื่อนอย่างเป็นระบบ” ว่าเป็นความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ซึ่ง Richards and Schmidt (2002, p. 184) ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อผิดพลาดไว้ว่าเป็นการใช้ภาษาในแบบที่เจ้าของภาษานั้น ๆ ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดหรือเป็นการเรียนรู้ที่ไม่สมบูรณ์ โดยได้แบ่งประเภทของข้อผิดพลาดออกเป็น 2 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual Error) และ ข้อผิดพลาดในภาษาเดียวกัน (Intralingual Error) โดย Zhang Bin (2010, p. 289) และ Lu Jianming (2011, p. 236) ได้กล่าวถึงโครงสร้างวลีต่างระดับในภาษาจีนไว้ในหนังสือ Descriptive Grammar in Modern Chinese ว่า วลีต่างระดับประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนหน้าเรียกว่า “คำขยาย” ส่วนหลังเรียกว่า “คำหลัก” ซึ่งทั้ง 2 ส่วนนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนี้

ภาษาไทย (คำหลัก + คำขยาย)	ภาษาจีน (คำขยาย + คำหลัก)
ตัวอย่างที่ 1 หนังสือ ใหม่	新 书
ตัวอย่างที่ 2 ใหญ่ มาก	很 大

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่า หน้าหนึ่งของคำขยายทั้ง 2 ตัวอย่างไม่เหมือนกัน คำขยายในตัวอย่างที่ 1 คือบทขยายนาม (定语) โดยมีคำขยายคำนามและคำหลักรวมเป็นวลีต่างระดับ เรียกว่า “วลีขยายนาม” (定中短语) ส่วนคำขยายในตัวอย่างที่ 2 คือ บทขยายกริยา (状语) โดยมีคำขยายคำกริยาและคำหลักรวมเป็นวลีต่างระดับ เรียกว่า “วลีขยายกริยา” (状中短语) ซึ่งสอดคล้องกับ นววรรณ พันธุเมธา (2553, หน้า 144) กล่าวถึงนามวลีว่า เป็นกลุ่มคำ ซึ่งมีคำนามเป็นส่วนประกอบสำคัญ เรียกว่า หน่วยหลัก และมีส่วนประกอบอื่น ๆ ขยายหน่วยหลัก เรียกว่าหน่วยขยาย ส่วนกริยาวลี คือ กลุ่มคำซึ่งประกอบด้วยหน่วยหลัก เป็นการรวมคำกริยาและหน่วยขยายเข้าด้วยกัน

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวกับวลีต่างระดับที่ผ่านมาพบว่า มีการวิเคราะห์ถึงความผิดพลาดและปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนในตำแหน่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยผู้เรียนต่างชาติไว้บ้างแล้ว เช่น Lin Yongming (2000) ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของหน่วยขยายนามในภาษาจีนและภาษาไทย และการเรียงลำดับของหน่วยขยายนามที่มีมากกว่าหนึ่งตัว พบว่าข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับหน่วยขยายนามของกลุ่มนักศึกษาตัวอย่างมีเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ได้แก่ ระดับชั้นการศึกษา อายุ พื้นฐานด้านภาษาจีน เชื้อสายจีน ปัญหาเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ที่ค่อนข้างซับซ้อน และผลการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดในหน่วยขยายนาม 1 หน่วย และหน่วยขยายนาม 2 หน่วยตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของหลี่ ชุนเสี่ยว และจินตนา พุทธเมตะ (2557, หน้า 149-159) ศึกษาข้อผิดพลาดการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี พบข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับหน่วยขยายนามที่ค่อนข้างซับซ้อนที่มีหน่วยขยายนาม 3 หน่วย แต่จะสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดในหน่วยขยายนาม 1 หน่วย และหน่วยขยายนาม 2 หน่วยตามลำดับ นักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดในการลำดับคำผิด การใช้คำผิด การใช้คำฟุ่มเฟือย การสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท และการใช้อนุพยางค์คุณศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งสาเหตุที่เกิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ นี้เนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ภาษาระหว่างสองระบบภาษา

อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการศึกษาถึงปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ มาก่อน ซึ่งปัญหาวลีต่างระดับยังเป็นปัญหาสำคัญของผู้เรียนอยู่ ผู้วิจัยจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเด็นดังกล่าว ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอนทราบถึงปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และเป็นการลดปัญหาความผิดพลาดของผู้เรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจเกี่ยวกับปัญหาการใช้โครงสร้างวลีต่างระดับภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีน
2. ทำให้ทราบประเภทของข้อผิดพลาดในการใช้วลีต่างระดับของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีน
3. สามารถนำผลการศึกษาไปปรับปรุงเอกสารประกอบการสอนในรายวิชาที่เกี่ยวกับไวยากรณ์จีนได้

สมมติฐานการวิจัย

นิสิตมีปัญหาในการใช้โครงสร้างวลีต่างระดับภาษาจีน ได้แก่ ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中) ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายนาม (定+中) ปัญหาการใช้ตัวช่วย (的 และ 地) และปัญหาการใช้คำศัพท์

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมุ่งศึกษาปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบทั้งหมด 4 ชุดเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างวลีต่างระดับ ประกอบด้วยคำถามปลายเปิดและคำถามปลายปิด จำนวน 4 หัวข้อ ดังนี้

- แบบทดสอบที่ 1 ให้เลือกคำตอบที่เป็นวลีต่างระดับ พร้อมทั้งระบุชนิดของวลีต่างระดับจำนวน 20 ข้อ
- แบบทดสอบที่ 2 ให้เลือกประเภทของโครงสร้างวลีต่างระดับ จำนวน 10 ข้อ
- แบบทดสอบที่ 3 ให้แปลวลีต่างระดับจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ
- แบบทดสอบที่ 4 ให้แปลเนื้อเรื่องที่กำหนดให้จากภาษาไทยเป็นภาษาจีน จำนวน 1 เรื่อง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือผู้เรียนหลักสูตรภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 72 คน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้เรียนเนื้อหาโครงสร้างวลีต่างระดับภาษาจีนในรายวิชาไวยากรณ์จีนกลาง 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
2. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบจำนวน 4 ชุดให้ผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการวิจัยในครั้งนี้พร้อมอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจวิธีการทำแบบทดสอบ และรับคืนด้วยตนเอง จำนวน 4 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100
3. ตรวจสอบและให้คะแนนแบบทดสอบทั้ง 4 ชุด
4. เก็บรวบรวมข้อมูลหาค่าความถี่และค่าร้อยละ เพื่อนำเสนอเชิงพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องการศึกษารูปแบบการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ แบบทดสอบมีทั้งหมด 4 ชุด พบว่าแบบทดสอบที่ 1 – 3 มีข้อผิดพลาดด้านการใช้วลีต่างระดับประเภทบทขยายกริยา (状+中) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.8 58.3 และ 79.1 ตามลำดับ ในขณะที่แบบทดสอบที่ 4 พบข้อผิดพลาดด้านการใช้วลีต่างระดับประเภทบทขยายนาม (定+中) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.1 สามารถสรุปรายละเอียดข้อผิดพลาดการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนได้ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中) มีดังนี้

ปัญหาจากโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中) เกิดจากผู้เรียนไม่เข้าใจลำดับการเรียงโครงสร้างบทขยายกริยา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.1 โครงสร้างกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความหมายปฏิเสธ (否定副词) + คำกริยา/ คำคุณศัพท์ (动词/形容词) สามารถเป็นบทขยายกริยา (状+中) ได้ ดังตัวอย่าง “ไม่เคยชิน 不习惯” (จากแบบทดสอบที่ 1) พบข้อผิดพลาดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 70.8 คำว่า “ไม่ / 不” เป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความหมายปฏิเสธ ส่วนคำว่า “เคยชิน / 习惯” เป็นคำกริยา การเรียงโครงสร้างเช่นนี้เป็นหนึ่งในโครงสร้างย่อยของวลีต่างระดับในภาษาจีน

1.2 บทขยายที่อยู่ในรูปแบบการเดินทาง (方式) สามารถเป็นบทขยายกริยา (状+中) ได้ ดังตัวอย่าง “โดยสารเครื่องบินไปกรุงเทพฯ 坐飞机去曼谷” (จากแบบทดสอบที่ 1) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 65.3 จากโครงสร้างนี้สามารถจัดอยู่ในวลีที่ใช้กริยาต่อเนื่อง (连动短语) ได้ คือ กริยา + กรรม (坐+飞机) และ กริยา + กรรม (去+曼谷) แต่หากพิจารณาจากความหมายแล้ว วลีนี้หมายถึงรูปแบบในการเดินทาง (方式) ซึ่งจัดอยู่ในวลีต่างระดับที่มีบทขยายเป็นคำกริยา (状+中) ครอบคลุมถึงการแสดงความหมายในรูปแบบของการกระทำต่าง ๆ ด้วย

1.3 คำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกันเป็น 又.....又..... สามารถเป็นบทขยายกริยา (状+中) ได้ ดังตัวอย่าง “ทั้งกระโดดและเต้น 又蹦又跳” (จากแบบทดสอบที่ 1) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 51.1 วลีนี้อยู่ในรูปแบบคำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกัน แสดงถึงสภาพหรือลักษณะหลาย ๆ อย่างได้ ดำรงอยู่พร้อมกันในเวลาเดียวกัน (เรียรชัช เขียมวรเมธ, 2549, หน้า 1370) ซึ่งรูปแบบการใช้คำกริยาวิเศษณ์เช่นนี้จัดอยู่ในโครงสร้างวลีขยายกริยา (状+中) ซึ่งคำด้านหลังของ 又 สามารถเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ก็ได้ คือ 又+动₁/形₁+又+动₂/形₂ (又+กริยา₁/ คำคุณศัพท์₁+又+กริยา₂/ คำคุณศัพท์₂)

1.4 บทขยายที่เกี่ยวกับเวลาสามารถเป็นบทขยายกริยา (状+中) ได้ ดังตัวอย่าง “ไปวันไหน / 哪天去” (จากแบบทดสอบที่ 3) พบข้อผิดพลาดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 51.3 บทขยายกริยา

ในภาษาจีนครอบคลุมความหมายเกี่ยวกับเวลา คำว่า “哪天” แปลว่า “วันไหน” เป็นบทขยายกริยา จึงวางไว้ในตำแหน่งด้านหน้าคำกริยา

1.5 การลำดับบทขยายและคำหลักผิด ดังตัวอย่าง “ทำอย่างไม่มีความสุข/不高兴地做” (จากแบบทดสอบที่ 3) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 79.1 เป็นการลำดับคำผิดในบทขยาย + คำหลัก ซึ่งในโครงสร้างนี้บทขยายคือคำคุณศัพท์ (形) + คำหลัก (中) อยู่ในโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中) แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่เขียนในรูปแบบบทเสริมกริยา (补充短语) โดยเขียนเป็น “做得不高兴” แปลว่า “ทำได้อย่างไม่มีความสุข” ซึ่งเป็นโครงสร้าง “กริยา + 得 + บทเสริม” โดยบทเสริมจะทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มของคำกริยาที่อยู่ด้านหน้า หากดูจากความหมายทั้ง 2 วลีนี้แล้วจะมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน แต่โครงสร้างของวลีนั้นจะมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ข้อผิดพลาดนี้จัดเป็นการลำดับคำผิดในโครงสร้างคำคุณศัพท์ (形) + คำหลัก (中) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual Error) เช่นเดียวกันกับข้อผิดพลาดในตัวอย่าง “อธิบายอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่งแล้ว / 又详细地说了一遍” (จากแบบทดสอบที่ 3) ซึ่งมีสาเหตุเช่นเดียวกันกับตัวอย่างในข้างต้น

จากการศึกษาปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中) ผู้เรียนไม่เข้าใจลำดับการเรียงโครงสร้างบทขยายกริยา ภาพรวมดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中)

ปัญหา	ตัวอย่างที่เกิดความผิดพลาด	ร้อยละ
โครงสร้างกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความหมายปฏิเสธ (否定副词) + คำคุณศัพท์ (形容词)	“ไม่เคยชิน / 不习惯” (จากแบบทดสอบที่ 1)	70.8
บทขยายที่อยู่ในรูปแบบการเดินทาง (方式)	“โดยสารเครื่องบินไปกรุงเทพฯ / 坐飞机去曼谷” (จากแบบทดสอบที่ 1)	65.3
คำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกันเป็น 又.....又.....	“ทั้งกระโดดและเต้น / 又蹦又跳” (จากแบบทดสอบที่ 1)	51.1
บทขยายที่เกี่ยวกับเวลา	“ไปวันไหน / 哪天去” (จากแบบทดสอบที่ 3)	51.3
การลำดับบทขยายและคำหลักผิด	“ทำอย่างไม่มีความสุข / 不高兴地做” (จากแบบทดสอบที่ 3)	79.1

2. ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายนาม (定+中) มีดังนี้

2.1 การลำดับบทขยายนามและคำหลักผิด กล่าวคือ ผู้เรียนเปลี่ยนโครงสร้างหลักให้แตกต่างไปจากเดิม ดังตัวอย่าง “เสื้อที่ซื้อเมื่อวาน / 昨天买的衣服” (จากแบบทดสอบที่ 2) พบ

ข้อผิดพลาดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 29.2 ซึ่งพบว่าผู้เรียนบางส่วนตอบเป็น “เมื่อวานซื้อเสื้อ / 昨天买衣服的” การลำดับคำเช่นนี้เป็นการลำดับคำแบบการสร้างประโยค กล่าวคือ ประธาน + กริยา + กรรม ไม่ใช่โครงสร้างวลีต่างระดับ จึงไม่สามารถนำคำตอบนี้มาใช้เป็นคำขยายบทนามได้ อีกตัวอย่างเช่น “ผู้สูงอายุที่ร้องเพลงท่านนั้น / 那位唱歌的老人” (จากแบบทดสอบที่ 3) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 45.8 ผู้เรียนส่วนใหญ่เขียนเป็น “ผู้สูงอายุท่านนั้นร้องเพลง / 那位老人唱歌” การเขียนโครงสร้างแบบนี้ไม่ใช่วลีต่างระดับแต่เป็นโครงสร้างประโยคในภาษาจีน (ประธาน + กริยา + กรรม) สาเหตุเกิดจากผู้เรียนไม่มีความเข้าใจในการใช้หน่วยคำขยายนามแบบซับซ้อน อีกทั้งมีปัญหาในการใช้ตัวช่วย “的” ซึ่งในตัวอย่างนี้มีคำขยายนามอยู่ 2 ตัว คือ “ท่านนั้น / 那位” และ “ร้องเพลง / 唱歌” ต้องมีคำช่วย “的” ในการขยายคำหลัก (ค่านาม) ที่อยู่ด้านหลัง

2.2 การเปลี่ยนโครงสร้างย่อยในโครงสร้างบทขยายนาม กล่าวคือ โครงสร้างบทขยายนามมีหน้าที่ขยายค่านาม แต่ผู้เรียนเปลี่ยนจากการขยายค่านามเป็นการขยายคำกริยา ดังตัวอย่าง “จุดที่มองเห็นเด่นชัด / 显眼的地方” (จากแบบทดสอบที่ 4) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 93.1 ผู้เรียนส่วนใหญ่เขียนเป็น “ดวงตาสามารถเห็นได้ชัดเจน / 眼能看得清楚” “สามารถเห็นได้ชัดเจน / 可以看清楚” “สามารถมองเห็น / 可以看到” “视线清楚地房里 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” “看见地清楚 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” ซึ่งวลีเหล่านี้ใช้โครงสร้างที่หลากหลายรูปแบบ ซึ่งไม่ใช่โครงสร้างวลีต่างระดับที่เป็นบทขยายนาม นอกจากลำดับคำผิดพลาดแล้ว ยังพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้คำช่วย “得 / 地” 2 คำนี้ โดยใช้เป็นตัวบ่งชี้บทเสริมกริยาและบทขยายกริยา ซึ่งไม่สามารถนำมาใช้เป็นตัวบ่งชี้บทขยายนามได้ โครงสร้างที่ถูกต้องคือคำช่วย “的” เกิดจากผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการใช้ตัวช่วยเชื่อมระหว่างคำขยายค่านามกับคำหลักที่ถูกต้อง อีกตัวอย่างเช่น “อุปกรณ์ดื่มชาที่สวยงาม / 漂亮的茶具” (จากแบบทดสอบที่ 4) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 54.2 ผู้เรียนส่วนใหญ่เขียนเป็น “อุปกรณ์ดื่มชาสวยงามมาก / 茶具很漂亮” “อุปกรณ์ดื่มชาสวยงาม / 茶具很美丽” “茶具的漂亮 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” “漂亮得茶具 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” “喝茶器具的漂亮 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” หากพิจารณาถึงโครงสร้างแล้ว ผู้เรียนมีความผิดพลาดในเรื่องโครงสร้างวลีต่างระดับโดยนำคำหลักและบทขยายนามวางสลับกัน ดังเช่น “茶具的漂亮” ซึ่ง “茶具” แปลว่า “อุปกรณ์ดื่มชา” เป็นค่านามที่ทำหน้าที่เป็นคำหลัก ส่วน “漂亮” แปลว่า “สวยงาม” เป็นคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายนาม ดังนั้นควรวางตำแหน่งคำเป็น “บทขยายนาม (定) + คำหลัก (中)” เขียนได้ว่า “漂亮的茶具” ซึ่งการลำดับคำผิดในโครงสร้างคำคุณศัพท์ (形) + คำหลัก (中) เกิดจากผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการเรียงลำดับคำในโครงสร้างวลีต่างระดับประเภทบทขยายนาม นอกจากนี้ ผู้เรียนยังใช้โครงสร้างบทประธานและภาคแสดง (主谓短语) แทนโครงสร้างวลี เช่น “茶具很漂亮” แปลว่า “อุปกรณ์ดื่มชาสวยงามมาก” และ “一套茶具很漂亮”

แปลว่า “อุปกรณ์ดื่มชา 1 ชุด สวยงามมาก” ซึ่งการเขียนเช่นนี้ไม่ใช่โครงสร้างวลีต่างระดับในภาษาจีนแต่เป็นโครงสร้างบทประธานและภาคแสดง

จากการศึกษาปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายนาม (定+中) ผู้เรียนไม่เข้าใจลำดับการเรียงโครงสร้างบทขยายนาม ภาพรวมดังตารางที่ 2 ต่อไปนี้
ตารางที่ 2 ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายนาม (定+中)

ปัญหา	ตัวอย่างที่เกิดความผิดพลาด	ร้อยละ
การลำดับบทขยายนามและคำหลักผิด	“เสื้อที่ซื้อเมื่อวาน / 昨天买的衣服” (จากแบบทดสอบที่ 2)	29.2
การเปลี่ยนโครงสร้างย่อยในโครงสร้างบทขยายนาม	“จุดที่มองเห็นเด่นชัด / 显眼的地方” (จากแบบทดสอบที่ 4)	93.1

3. ปัญหาการใช้ตัวช่วย 的 และ 地 มีดังนี้

3.1 การใช้ตัวช่วย 的 และ 地 ไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง “เห็นด้วยแบบมีเงื่อนไข / 有条件地同意” (จากแบบทดสอบที่ 2) พบข้อผิดพลาดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 58.3 ผู้เรียนส่วนใหญ่ตอบเป็น “有条件的同意” ควรแก้ไขเป็น “有条件地同意” ตัวอย่างต่อมาคือ “อยู่ทั้งวัน / 整天整天地呆” (จากแบบทดสอบที่ 2) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 37.5 พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ตอบเป็น “整天整天的呆” ควรแก้ไขเป็น “整天整天地呆” และอีกตัวอย่างหนึ่งคือ “ต้อนรับอย่างอบอุ่น / 热情地招待” (จากแบบทดสอบที่ 2) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 33.3 ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ตัวช่วยผิดและเขียนเป็น “热情的招待” ควรแก้ไขเป็น “热情地招待”

3.2 การเลือกใช้ตัวช่วย 得 แทนตัวช่วย 的 และ 地 ดังตัวอย่าง “ทำอย่างไม่มีความสุข / 不高兴地做” (จากแบบทดสอบที่ 3) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 79.1 ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้เป็น “ทำได้อย่างไม่มีความสุข / 做得不高兴” ซึ่งเป็นโครงสร้างวลีบทเสริมกริยา (补充短语) “กริยา + 得 + บทเสริม” โดยบทเสริมทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มของคำกริยาที่อยู่ด้านหน้า ทั้ง 2 วลีนี้มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่โครงสร้างของวลีมีความแตกต่างกัน ข้อผิดพลาดนี้จัดเป็นการลำดับคำผิดในโครงสร้างคำคุณศัพท์ (形) + คำหลัก (中) ซึ่งเกิดจากข้อผิดพลาดระหว่างภาษา ตัวอย่างต่อมาคือ “อธิบายอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่งแล้ว/又详细地说了了一遍” (จากแบบทดสอบที่ 3) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 76.3 พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้เป็น “อธิบายได้อย่างรอบคอบ / 说得仔细” ซึ่งเป็นโครงสร้างวลีบทเสริมกริยา (补充短语) และ “仔细地说 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” เป็นต้น และอีกตัวอย่างหนึ่งคือ “อุปกรณ์ดื่มชาที่สวยงาม 1 ชุด / 一套漂亮的茶具” (จากแบบทดสอบที่ 4) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 48.6 วลีนี้แปลว่า อุปกรณ์ดื่มชาที่สวยงาม 1 ชุด พบว่าผู้เรียนใช้คำช่วย “的” ผิดพลาด โดยใช้คำช่วย “得” และ “地”

เช่น “一套茶具得漂亮 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” “一件茶具地漂亮 (โครงสร้างของวลีไม่ถูกต้อง)” โดยใช้ “得” และ “地” มาเป็นตัวบ่งชี้บทขยายนาม ซึ่งข้อผิดพลาดดังกล่าวมักพบได้เหมือนกับตัวอย่างก่อนหน้านี้

จากการศึกษาปัญหาการใช้ตัวช่วย 的 และ 地 ผู้เรียนไม่เข้าใจการใช้ตัวช่วย 的 และ 地 ภาพรวมดังตารางที่ 3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ปัญหาการใช้ตัวช่วย 的 และ 地

ปัญหา	ตัวอย่างที่เกิดความผิดพลาด	ร้อยละ
การใช้ตัวช่วย 的 และ 地 ไม่ถูกต้อง	“เห็นด้วยแบบมีเงื่อนไข / 有条件地同意” (จากแบบทดสอบที่ 2)	58.3
การเลือกใช้ตัวช่วย 得 แทนตัวช่วย 的 และ 地	“ทำอย่างไม่มีความสุข / 不高兴地做” (จากแบบทดสอบที่ 3)	79.1

4. ปัญหาการใช้คำศัพท์ (误代) มีดังนี้

4.1 การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงแต่ใช้แทนกันไม่ได้ ดังตัวอย่าง “อุปกรณ์ดื่มชาที่สวยงาม / 漂亮的茶具” (จากแบบทดสอบที่ 4) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 22.2 ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำว่า “美丽” หมายถึง สวยงาม สวยงาม ใช้พรรณนาหน้าตาของผู้หญิง ทิวทัศน์ ให้เป็นภาษาหนังสือ โดยทั่วไปใช้พรรณนารูปร่างหน้าตาของผู้หญิง (Lu Jianji & Lü Wenhua, 2007, p. 478 - 479) ส่วนคำว่า “漂亮” หมายถึง สวยงาม สวยงาม ใช้พรรณนาหน้าตาของผู้หญิง ทิวทัศน์ นอกจากนี้ “漂亮” ยังสามารถใช้พรรณนาเสื้อผ้า สิ่งของ สิ่งปลูกสร้าง เป็นต้น แต่คำว่า “美丽” ไม่สามารถใช้ได้ (Lu Jianji & Lü Wenhua, 2007, p. 539) ตัวอย่างต่อมาคือ “อธิบายอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่งแล้ว / 又详细地说了一遍” (จากแบบทดสอบที่ 3) ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำว่า “ละเอียด” ที่ถูกต้องคือคำว่า “详细” แต่ผู้เรียนใช้คำว่า “仔细” ที่แปลว่า “รอบคอบ ระมัดระวัง” และอีกตัวอย่างหนึ่งคือ “จุดที่มองเห็นเด่นชัด / 显眼的地方” (จากแบบทดสอบที่ 4) ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้คำว่า “清楚” ที่แปลว่า “ชัดเจน ชัดแจ้ง เข้าใจ” (เกียรติชัย เขียมวรเมธ, 2549, หน้า 880) แทนคำว่า “显眼” ที่แปลว่า “เตะตา เด่นชัด สะดุดตา” (เกียรติชัย เขียมวรเมธ, 2549, หน้า 1199)

4.2 การใช้คำผิดความหมายโดยสิ้นเชิง การใช้คำนามผิด เช่น “อุปกรณ์ดื่มชา / 茶具” (จากแบบทดสอบที่ 4) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 45.8 ผู้เรียนหลายคนไม่ทราบความหมายของคำศัพท์นี้ เนื่องจากคลังคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนมีจำกัด จึงเขียนคำศัพท์ภาษาจีนโดยการถอดความหมายที่ละคำ เขียนเป็น “喝 (ดื่ม) 茶 (ชา) 器具 (อุปกรณ์)” ซึ่งการถอดความแบบนี้ไม่สามารถแสดงความหมายที่ถูกต้อง

ได้ เพราะการเขียนเช่นนี้เป็นกลุ่มคำกริยา ไม่ใช่คำศัพท์ ซึ่งเกิดจากสาเหตุผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ไม่มากพอ ตัวอย่างต่อมาคือการใช้คำลักษณนามผิด เช่น คำว่า “套” (จากแบบทดสอบที่ 4) แปลว่า “ชุด” พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 34.7 ผู้เรียนหลายคนใช้คำลักษณนามที่ผิดไป เช่น คำว่า “个 (อัน) ” “件 (ชิ้น) ” “份 (ชุด/ฉบับ) ” และ “批 (ล็อต) ” เป็นต้น และอีกตัวอย่างคือ “ไปวันไหน / 哪天去” (จากแบบทดสอบที่ 3) พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 12.5 ผู้เรียนส่วนใหญ่จะเขียนคำศัพท์ผิด โดยเขียนคำว่า “哪” ที่แปลว่า “ไหน” เป็นคำว่า “那” ที่แปลว่า “นั่น นั่น” ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้เรียนมีความหมายที่ผิดไป

จากการศึกษาปัญหาการใช้คำศัพท์ (误代) ผู้เรียนมีปัญหาการใช้คำศัพท์ภาพรวมดังตารางที่ 4 ต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ปัญหาการใช้คำศัพท์ (误代)

ปัญหา	ตัวอย่างที่เกิดความผิดพลาด	ร้อยละ
การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงแต่ใช้แทนกันไม่ได้	“อุปกรณ์ดื่มชาที่สวยงาม / 漂亮的茶具” (จากแบบทดสอบที่ 4)	22.2
การใช้คำผิดความหมายโดยสิ้นเชิง	“อุปกรณ์ดื่มชา / 茶具” (จากแบบทดสอบที่ 4)	45.8

สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยใช้แบบทดสอบทั้งหมด 4 ชุด พบว่านิสิตมีปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนทั้งหมด 4 ลักษณะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายกริยา (状+中) เกิดจากผู้เรียนไม่ทราบโครงสร้างย่อยของบทขยายกริยา พบปัญหา 5 ลักษณะ ได้แก่ โครงสร้างกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความหมายปฏิเสธ (否定副词) + คำคุณศัพท์ (形容词) บทขยายที่อยู่ในรูปแบบการเดินทาง (方式) รูปแบบคำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกัน บทขยายที่เกี่ยวกับเวลา และการลำดับบทขยายและคำหลักผิด

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาด้านโครงสร้างบทขยายนาม (定+中) เกิดจากผู้เรียนไม่ทราบโครงสร้างย่อยของโครงสร้างบทขยายนาม พบปัญหา 2 ลักษณะ ได้แก่ การลำดับบทขยายนามและคำหลักผิด และการเปลี่ยนโครงสร้างย่อยในโครงสร้างบทขยายนาม

ปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาการใช้ตัวช่วย 的 และ 地 เกิดจากผู้เรียนยังไม่สามารถใช้คำช่วย “的” และ “地” ได้อย่างถูกต้อง และผู้เรียนส่วนใหญ่มักใช้คำช่วย “的” เป็นคำเชื่อมระหว่างคำขยายและคำหลักอยู่เสมอ อีกทั้งผู้เรียนยังไม่เข้าใจโครงสร้างประโยคภาษาจีนที่ถูกต้อง พบปัญหา 2 ลักษณะ คือ การใช้ตัวช่วย 的 และ 地 ไม่ถูกต้อง และการเลือกใช้ตัวช่วย 得 แทนตัวช่วย 的 และ 地

ปัญหาประการสุดท้าย คือ ปัญหาการใช้คำศัพท์ (误代) จากการทำแบบทดสอบสังเกตได้ว่า ผู้เรียนไม่สามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง พบปัญหา 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงแต่ใช้แทนกันไม่ได้ และการใช้คำผิดความหมายโดยสิ้นเชิง เห็นได้ว่าผู้เรียนส่วนใหญ่เลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง โดยใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (近义词) จนทำให้ความหมายของวลีนั้น ๆ ไม่ถูกต้อง

จากปัญหาที่พบสามารถสรุปถึงปัญหาข้างต้นได้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนนั้นมักถูกแทรกแซงจากอิทธิพลภาษาของภาษาแม่ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาจีนไม่เพียงพอ สอดคล้องกับผลการวิจัยของลูเจี้ยนจี (Lu Jianji, 1994, p. 49) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีน กล่าวว่าภาษาแม่และความรู้ภาษาจีนที่ยังไม่แตกฉานพอของชาวต่างชาติเป็นอุปสรรคของการเรียนรู้ไวยากรณ์ใหม่และทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ควรมีการจัดการเรียนการสอนการใช้วลีต่างระดับโดยสร้างเครื่องมือที่หลากหลายรูปแบบ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

1.2 คณาจารย์ผู้สอนภาษาจีนควรมุ่งเน้นการเรียนการสอนเนื้อหาเกี่ยวกับวลีต่างระดับในรายวิชาต่าง ๆ ซึ่งรายวิชาดังกล่าวสามารถเชื่อมโยงถึงไวยากรณ์ภาษาจีนได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการใช้วลีต่างระดับของผู้เรียนชาวจีนกับผู้เรียนชาวไทย

2.2 ควรนำผลการศึกษาไปเปรียบเทียบการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- เกียรติชัย เตียมวรเมธ. (2549). *พจนานุกรมจีน – ไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 16-17). กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์.
- นววรรณ พันธุเมธา. (2553). *ไวยากรณ์ไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ลำดับที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หลี่ ชุนเสี่ยว, จินตนา พุทเมตตะ. (2557). การศึกษาข้อผิดพลาดการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี. *วารสารศรีนครินทร์วิโรฒวิจัย และพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 6(12), 149-160.

Cunningsworth, A. (1987). *Evaluation and Selecting EFL Teaching Materials*. London: Heinemann Education Book.

- Lado, R. (1957). *Linguistics Across Cultures: Applied Linguistics for Language Teachers*. Michigan: University of Michigan Press.
- Norrish, J. (1987). *Language Learning and Their Errors*. London: Macmillan Publisher, Ltd.
- Richards, J.C. and Schmidt, R. (2002). *Dictionary of Language Teaching & Applied Linguistics*. (Pearson Education Limited). London: Longman.
- Lin, Y. (2000). *Error Analysis and Acquisition Order of Chinese Attributive Order of Thai Students*. Beijing: Beijing Language and Culture University.
- Lu, J. & Lü, W. (2007). *Learner's Dictionary of Contemporary Chinese*. Beijing: The commercial Press.
- Lu, J. (1994). Grammatical Error Analysis of Foreigners Learning Chinese. *Journal of Language Teaching and Linguistic Studies*, 1, 49-64.
- Lu, J. (2011). *Questions and Answers on Modern Chinese Grammar*. (1st Edition). Beijing: The Beijing University Press.
- Zhang, B. (2010). *Descriptive Grammar in Modern Chinese*. Beijing: The Commercial Press.